

gyellené, amit akkor? Miért rágódjék azon, miért érezzen büntudatot? Itt a polc, ezt ide, azt oda, mindennek helye van. Nem? Éppen akkora polc megint. S milyen szép, ahogy átrendezi, nézegeti. Függöny is van hozzá, de miért húzná el. Odaáll eléje, fényképet csináltat. Az utókor, igen. S hogy ő itt, most, ezt. A fénykép megmarad. Az idő a fényképnek dolgozik.

S a nagy hal, ahogy beszorul a parti sziklák közé. Ahogy erőlködik, hánykolódik, préseli magát egyre beljebb, egyre mélyebbre. A víz sekély, az ijedelem fölmérhetetlen, de bármi megtörténhet még, ha az időt felpörgeti. Kérem, ez nem volt benne a programban! Mi az, hogy mit keres itt?! Minden nehézség, bonyodalom nélkül ki lehetett úszni idáig. Be lehetett úszni oda. S talán egy tétova, egy könnyelmű, egy boldog mozdulaton múltott csak. Úgy érezte, még sohase úszott egyszerre ilyen közel az éghez is, a földhöz is. Belefeledkezett a végtelenbe, az ismeretlenbe, a kihívásba, s kihagyott egy pillanatra. A partról csak a víz szokatlan mozgása látszik, azt is csak a kíváncsiak és az éles szeműek látják. A hajósok, a halászok, akik sejtik, hogy mi történik, nem mozdulnak. Nem hisznek a szemüknek. Segíteni nem tudnak, ölni nem akarnak még, csak óvatosan körülnéznek, kik állnak a közelükben, jönnek-e hajók, akik beavatkozhatnak. A szél a part felől fúj, viszi a... Na ne! Ezt ne! Már csak az hiányzik, hogy alkonyodik, a lebukó nap (a vér?) pirosra festi a vizet.

Molnár Krisztina Rita

RECEPT

Diós panírba – rímbe – mártva jambusod
aranypirosra sül. Az ízletes burok
alá csipetnyi fűszeres vaját locsolj,
pikáns hasonlatot. Ne légy nagyon komoly,

fütyülj egy könnyű dallamot, amíg rotyog
az ízletes szonett, habosra vert sorok
közé kevergesz olvadó derűt, cukor
helyett. A gyomrot óvni kell, te is tudod.

Saláta enyhe sóban – így körítheted.
Vegyes, finomra vágott képeket sima
olívalébe tégy, meg négy-öt csepp ecet,

boróka kell. Ez egyszerű, akár ima
felébredés után. Evés előtt. Mehetsz,
egyél, mulass, lehűtve vár a tercina.